

מה שרציתם – קטעים מהספר

פרק 39

(בדרכם חזרה מהאתר המיועד לבניית ה"שטעטל פארק", נתקלים יודי וזיגי בסיור של משמר הגבול. יושבי הג'יפ הממוגן שחוסם את הדרך מתעללים בנהג המונית הפלסטיני מבלי להיחשף).

"ניסיתי לצלצל אליך כשטיילת בשטח", אמר יודי, "אבל הטלפון שלך היה סגור." זיגי היה דחוק בפינה הימנית של המושב האחורי. זנב הסוס שלו יצר כרית נוחה להשעין עליה את העורף, ועיניו היו נתונות בתמונת היושב-ראש ערפאת, שהיטלטלה מתחת למראה יחד עם מחרוזת של חרוזי ענבר. שפתיו העבות של היושב-ראש חייכו בזחיות, אבל מבטו היה מבוהל. הוא דמה למישהו. מישהו מאנשי ז'ילוניץ'. אבל זיגי לא הצליח לקבוע לעצמו בוודאות למי. האם היה זה קלמן וייספיש השדכן, או פייבל רבינוביץ' מוכר הנפט?

"תרשה לי לשאול אותך", המשיך יודי להפריע למחשבותיו של זיגי, "בשביל מה יש לך טלפון סלולארי אם הוא כל הזמן סגור?"
"למקרי חירום בלבד", אמר זיגי.

"תבין, בן-ארצי, כל החיים האלה הם מקרה חירום", אמר יודי, "וזאת בדיוק הסיבה שבגללה המציאו את המכשיר הזה."
"היה לך משהו דחוף להגיד לי?"

"לא", אמר יודי. הוא שיפשף את מצחו בשתי ידיו. כאב הראש שלו פיעפע החוצה וצבע את עור פניו בגוון ירקרק. בעצם, לא היה לו כוח לדבר. הוא רצה לשמוע את רשמיו של זיגי, אבל בסופו של דבר החליט לעצום את עיניו ולהתגעגע לאלפא שלו. כשעברו את המחסום הקטן, הגיח אחד החיילים מתוך המבנה הטרומי, נופף אליהם ומיד נעלם. על כיסאות הפלסטיק הבהיקו שלוליות קטנות. שולי השמשיות נטפו מים.

במורד הדרך, בפנייה לכביש האספלט, חיכה להם ג'יפ ממוגן של משמר הגבול. בפנסיו הקדמיים מכוסי הסבכות, בער אור צהוב. נתזי רפש עיטרו את דלתותיו בדוגמה ספורטיבית.

יודי פתח את החלון וסימן בידו, אבל איש משוכני הג'יפ לא ענה. הם נשארו חבויים מאחורי החלונות המרושתים.

"שלום חבר'ה," קרא יודי אל הג'יפ. הוא הניח שיש אנשים בתוך קופסת הפלדה הירוקה שחסמה את הכניסה לכביש, אבל מכיוון שלא הצליח להבחין בהם, דיבר אל הג'יפ כאילו היה ישות רובוטית עצמאית, שאומנם נראתה בדיוק כמו הג'יפ שליווה אותם בבוקר אבל היתה בעלת אישיות שונה לחלוטין, חשדנית ועוינת. ואכן אחרי שהות ארוכה הגיב לבסוף הג'יפ לברכתו של יודי. "מי זה הערבי?" שאל הג'יפ. הקול – קולו של נער מתבגר – יצא מתוך לועו של מגאפון שהיה מותקן על גג הרכב בין שתי מנורות כחולות. "מי זה הערבי?" חזר הג'יפ ושאל בקוצר רוח. הד קטוע התגלגל וחזר מהגבעות. יודי יצא מהמונית. הוא חשב שאם ידבר אל תוך חלון הג'יפ, יהיה הדיאלוג יעיל ואולי גם קצר יותר.

"זה הנהג שלנו," אמר יודי. "למה? יש איזה בעיה?"

"אתם מכירים אותו?" שאל הג'יפ. עכשיו גם זיגי יצא. הוא נשען על הדלת הפתוחה וניסה לחדור במבטו לתוך החלונות. אחריו יצא גם נהג המונית הוא הפנה את גבו לג'יפ והדליק סיגריה.

"נסענו איתו דרך אחת," אמר יודי, "המליצו עליו."

"מי המליץ?" שאל הג'יפ.

"אנשים, מה זה משנה מי. מכירים אותו. הוא בסדר."

"יש לו אישורים?" שאל הג'יפ. המגאפון צרב את קצות המילים.

"כישורים?" שאל יודי.

"אישורים!" רטן הג'יפ, "אישורים, ניירות!"

"ניירות? כן בטח שיש לו ניירות. יש לו כל מה שצריך," אמר יודי. כאב הראש שלו הגיע

לשיאו, והוא פישפש בכיסי המעיל מתוך תקווה להיתקל בבקבוקון אופטלגין. הוא זכר שלפני כמה ימים קנה אחד. אם לא השאיר אותו באלפא, הוא חייב להימצא באחד הכיסים. פתאום חש שעניינים עוינות בוחנות אותו מתוך הג'יפ ומיד הפסיק בפעולת החיפוש.

"מיסטר טקסי!" צעק הקול במגאפון.

נהג המונית הסתובב, ושאל: "יו אר טוקינג טו מי?" הוא הצביע על לבו ועל פניו עלה חיוך מתחנף. מצחו נצץ מזיעה.

"כן אליך, טקסי, המשוך הג'יפ לצעוק, "בדיוק אתה, אתה."

נהג המונית עשה שני צעדים כושלים לכיוון הג'יפ.

"אל תתקרב!" צעק הג'יפ, "דונט קאם ניר!"

נהג המונית עצר.

"יו הב האווייה?" שאל הג'יפ, "רישיון נהיגה, רישיון מונית, ביטוח, תעודת זהות, אישור

מת"ק, אישור תנועה, אישור כניסה לישראל?"

"יש, בטח יש, יש הכול," אמר נהג המונית. "יש באוטו." הוא הסתובב וניסה לחזור אל

המרצדס הצהובה שלו, אבל המגאפון צרח: "סטופ! סטופ! אל תזוז!" תהג המונית קפא

מיד על מקומו וגבו אל הג'יפ.

"תתפשט!" פקד הג'יפ.

יודי חשב שאולי שוב לא הבין את דיבורו של הג'יפ. הוא הפנה אל זיגי מבט תמה, אבל

זיגי החזיר לו באותו מבט עצמו.

"תתפשט, טקסי!" פקד הג'יפ שוב. ועכשיו לא היה ספק. הג'יפ רצה שנהג המונית יפשוט

את בגדיו. בכל זאת הרגיש יודי שעליו לברר את העניין התמוה לאשורו. הוא אמר: "רק

רגע, אני צריך להבין, מה אתם רוצים בעצם? אתם רוצים שהוא יוריד את הבגדים? את כל

הבגדים?"

"כן!" אמר הג'יפ, "שיתפשט. שיוריד הכול. עד התחתונים."

"אבל למה?" מחה זיגי.

"ככה," אמר הג'יפ, "כי אנחנו רוצים לראות אם הבנזונה לא מחבל במקרה."

"הוא לא מחבל," אמר זיגי.

"אתה יכול להיות בטוח במאה אחוז שאין עליו מטען או אמצעי חבלה אחר? שלא מודבק

לו לבטן

חומר נפץ עם נייר דבק?"

"כן אני יכול להיות בטוח."

"אבל אנחנו לא, "רטן הג'יפ בחוסר סבלנות. "אז יאללה, שיתפשט כבר, חבל על הזמן. הדיבורים האלה מיותרים."

נהג המונית הסתכל ביודי כמו לקוח שמחכה לפרשנות משפטית מעורך דינו.

"איי אָם סורי, "אמר יודי, "דיי וונט יו טו אַנדֶרְס, "נו!" אמר נהג המונית.

"יאללה, תוריד את הבגדים!" צעק הג'יפ.

"נו!" התעקש נהג המונית. דמעות עלו בעיניו.

"תתפשט!" צעק הג'יפ.

"תגידו לי מה קורה כאן?" התפרץ פתאום זיגי. הוא ניגש לג'יפ ונופף באגרופו מול רשת החלון. "אתם השתגעעתם לגמרי? שהבנאדם יוריד את הבגדים ככה סתם באמצע הכביש? באמצע החורף? מה קורה לכם, תגידו לי?"

יודי תפס בכתפו והרחיק אותו מהג'יפ. "תירגע, בן-ארצי, "אמר בקול נמוך ופזל אל עבר נהג המונית, "תן להם לעשות את העבודה שלהם."

"אז לפחות שיראו את הפרצופים שלהם, "צרח זיגי בזעם בלתי נשלט, "לפחות שיוציאו את הראש ונראה אותם, את הפחדנים האלה."

קנה רובה השתרבב מתוך הרשת שעל החלון הצדדי, וצרור יריות עבר מעל ראשו של זיגי: תק-תק-תק-תק, תק-תק-תק-תק. ההד התרוצץ בין הגבעות בקצב פעימותיו של לב נסער, ומיד גווע.

נהג המונית פנה אל זיגי ועיניו התחננו אליו שישתוק. פניו היו חיוורות. רגליו רעדו. הוא הסיר את ד'קט העור שלו, משך מעליו את הסוודר, פרם בידו הפנויה את כפתורי חולצתו, פשט אותה, ואז תלה את הבגדים על הדלת המונית הפתוחה בזהירות ועל פי כובדם: ד'קט – סוודר – חולצה. אחר כך הוציא את שטיח הגומי של המושב הקדמי, פרש אותו על הבוץ נעמד במרכזו, התיר את השרוכים, חלץ את נעליו ופשט את המכנסיים. גם אותם קיפל יפה ותלה על הדלת.

הוא נשאר בתחתונים. אלו היו תחתוני בוקסר לבנים עם הדפס של לבבות אדומים.

"אתה ממש סקסי, טקסי, "צחק הג'יפ, "בוא תסתובב שנראה אותך."

נהג המונית הסתובב על מקומו. הבעת עלבון עיקמה את פיו. הרוח חיספסה את עורו. הוא הצליב את זרועותיו וחיבק את עצמו כדי להתחמם.

"זה לא היה אישי נגדך, "ניסה יודי לעודד אותו, "הם יודעים מה הם עושים. בטח יש להם איזו התראה חמה על מחבל שמנסה לעבור בגזרה הזאת."

"גם את הגרביים, אָס, "ציווה הג'יפ.

"צריך לקחת את זה בפרופורציה הנכונה, "המשיך יודי, "אתה חייב להבין אותם. "נהג המונית הסיר את הגרביים.

הם שמעו את הג'יפ מתלחש בינו לבין עצמו ואז אמר קול הנער במגאפון: "אוקיי, אס, אתה יכול להתלבש עכשיו."

הנהג אסף את בגדיו מדלת המונית והתלבש במהירות מפתיעה. כתמי רפש בהירים ליכלכו את שולי הז'קט שלו, והוא ניסה להבריש אותם בכף ידו. אחר כך ניער את שטיח הגומי והניח אותו לפני מושב הנהג. "בסוף אפילו לא הראיתי להם את הניירות, "אמר כשנכנס למונית והתיישב ליד ההגה. הוא התניע ביד רועדת, עקף את הג'יפ ועלה לכביש. "שום דבר לא קרה, "אמר יודי, "באמת. צריך לקחת את זה בפרופורציה. הרי בסופו של דבר הם עושים את העבודה המלוכלכת בשבילנו, כדי שהפצצות לא יגיעו לתל אביב. "ברור, "אמר נהג המונית. הוא הדליק מצית, אבל אצבעותיו התקשו לנווט את הלהבה אל קצה הסיגריה.

"אתה יודע, "אמר זיגי, "שמתי לב שאתה מעשן המון."

"כן, זה נכון, "אמר נהג המונית.

"אז אם אתה כבר הורג את עצמך, "אמר זיגי, "אז אולי תשקול להיות שאהיד?" יודי צחק.

"בדיחה טובה, "אמר הנהג. בתוך המראה, מאחורי פניו המרירות, נסע הג'יפ המופקד על ביטחונם. "בדיחה טובה, "אמר שוב וניסה לחייך.

עיניו של זיגי חזרו אל תמונת היושב-ראש, שהיה כל כך דומה, ממש כמו שתי טיפות מים, לווייספיש או לרבינוביץ', אבל אז נזכר בדמותו העגמומית של נהג המונית כשהוא עומד בתחתוניו במרכזו של השטיח הקטן על הדרך הבוצית. הוא השווה את התמונה שבמוחו לזאת שצולמה בז'ילוניץ', בחגיגת פורים, בפברואר 1938. במרכז התצלום ההוא עמד המוקיון חיים כוגן, המכונה "שפיץ", כשהוא מבצע את תפקיד ויזתא המובל לגרדום. הקהל נראה משועשע ביותר. חלקם צולמו כשהם צוחקים בפיות פעורים, צוואריהם

מתוחים לאחור, ידיהם מכות על ירכיהם ורגליהם רוקעות. אם כך, כנראה בכל זאת היה משהו מצחיק בסיטואציה. משהו שהמצלמה לא הצליחה לתפוס. אם רק הינו יכולים לנקות מעט, רק מעט, ממשא המצפון שמעיק עלינו, חשב זיגי. כשהתקרבו למחסום הגדול, היבהב הג'פ בפנסיו, ירד לשוליים הבוציים, הסתובב ונעלם. קהל של מאות אנשים התגודד מול השער, והמונית הצהובה חדרה לתוך ההמון בצפירה ארוכה.

יודי הושיט לנהג שטר, ונהג החזיר לו כרטיס ביקור.

"עלי אמין אחמד עותמן..." קרא יודי מהכרטיס.

"יס סר", אמר נהג המונית.

"אני מאוד מעריך את ההבנה ואת הסבלנות שלך, עלי", אמר יודי.

"נו פרובלם", אמר נהג המונית.

זיגי לחץ את ידו.

אחר כך יצאו מהמונית, עקפו את מסת האנשים הממתינים ועברו דרך עמדת החיילים. ממול חיכתה האלפא מחותלת וארוזה, וגלגליה טובלים בשלוליות. טיפות הגשם השאירו על הניילון נקודות עמומות. יודי הסיר את הכיסויים בשתי משיכות פראיות, ומיד כשנחשפו לעיניו התעגלויות הפח הכחול, התפוגג כאב הראש שלו כלא היה. הוא נכנס לתוך האלפא, שקע במושב, נשם נשימה עמוקה ופלט אנחה רווחה של גולה השב הביתה. זיגי התיישב לידו. "רעב?" שאל יודי, "בא לך לנגב איזה חומוס?" וכשתשובתו של זיגי התמהמהה, נזכר להוסיף: "על חשבוני."

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, © 2013 כל הזכויות שמורות